

Geheime orde

Abonneer u nu op de Karakter Nieuwsbrief.

Ga naar www.karakteruitgevers.nl;

 www.facebook.com/karakteruitgevers;

 www.twitter.com/UitKarakter en:

* ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels;

* blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties;

* én maak kans op fantastische prijzen!

www.karakteruitgevers.nl biedt informatie over al onze boeken, Nova Zembla-luisterboeken en softwareproducten.

Brad Thor

Geheime orde

Karakter Uitgevers B.V.

Oorspronkelijke titel: *Hidden Order*

© 2013 by Brad Thor

Vertaling: Jan Mellema

© 2014 Karakter Uitgevers B.V., Uithoorn

Opmaak binnenwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Omslagontwerp en artwork: Mark Hesseling, Wageningen

ISBN 978 90 452 0506 9

NUR 332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Cindy Jackson Baker,
die ik in het buitenland in een trein tegenkwam,
die me in de uitgeverswereld op weg heeft geholpen
en die ik altijd dankbaar zal blijven*

‘Dingen gebeuren niet vanzelf. Dingen worden in werking gezet.’
– John F. Kennedy

Proloog

Sea Island
Georgia

Claire Marcourt had beter uren geleden kunnen gaan slapen. Ze had die tweede fles wijn beter in de koelkast kunnen laten staan, haar lege wijnglas op het aanrecht kunnen zetten om naar boven te gaan. Maar de vijfenveertigjarige vrouw was in een weemoedige bui. En hoe meer ze dronk, hoe weemoediger ze werd. Ze pakte de fles en ging naar buiten.

Daar was het warm. De zeelucht voerde de geur van magnolia's aan. Verderop, achter haar zwembad, rolden schuimende golven het stille strand op.

Haar zwembad. Claire Marcourt vond het ongelofelijk wat voor grote sprong haar familie in één generatie gemaakt had. Haar moeder was werkster op Sea Island geweest en had met een paar werkhuizen in haar levensonderhoud voorzien. Claire bezat nu zelf een huis en werd beschouwd als een van de meest invloedrijke vrouwen ter wereld. Dat kan alleen in Amerika, mijmerde ze.

Ze vond het jammer dat haar moeder veel dingen niet meer had meegemaakt: haar carrière, haar knappe man en hun drie heerlijke kinderen, het huis op Sea Island met de statige eiken, alles wat ze had bereikt. Wat zou haar moeder trots op haar zijn geweest.

Ze had niet eens meegemaakt dat Claire afstudeerde. Ze was aan kanker overleden, en Claire was bang dat ze zelf ook voortijdig weggerukt zou worden uit de warme schoot van haar gezin.

Ze schonk zich nog een glas in, zette de fles op de tuintafel en liep naar de rand van het terras. Ze had een sentimentele dronk, merkte ze. Ze liet haar blik over de zee gaan, nam een flinke slok en deed haar ogen dicht. Terwijl de golven op het strand rolden, realiseerde ze zich weer hoe heer-

lijk het hier op Sea Island was, hoe fijn het was om de sirenes en het verkeer van Manhattan achter zich te kunnen laten. Ze gingen hier de laatste tijd veel te weinig naartoe. Iedereen had het te druk. Als Paul en de kinderen hier eenmaal waren, wilden ze niet meer weg. Grappig was dat.

Dat begreep ze helemaal. Hier laadden ze zich weer op, hier kwamen ze weer op adem. Dit was de enige plek waar ze zich allemaal op hun gemak voelden, echt veilig.

Het geraas van de golven deed haar denken aan een gedicht van Sidney Lanier over de streek, getiteld 'The Marshes of Glynn'.

Voel je gesterkt door het land jou door God gegeven, het land dat jou immer heeft gevoed en dat er nog steeds is, en laat het je tot troost zijn.

Glimlachend deed ze haar ogen open. Al haar weemoed werd door de terugtrekkende golven meegenomen. Ze zou wat vaker aan dat gedicht moeten denken, en aan deze plek. Het werk had haar helemaal opgeslokt, en het zou er niet makkelijker op worden als het ging zoals ze verwachtte.

Ze dronk het laatste restje wijn op en staarde in gedachten verzonken voor zich uit.

De persoon die in het donker naar haar patio was geslopen, had ze totaal niet opgemerkt. Hij was sterk, kwam snel in actie en sloeg een gehandschoende hand voor haar mond. Voordat ze goed en wel in de gaten had wat er gebeurde, voelde ze iets prikken, alsof ze werd gestoken, waarna haar hele lijf verslaptte. Ze kon geen spier meer verroeren, geen geluid meer uitbrengen.

De man haalde zijn hand voor haar mond weg, bukte zich en tilde haar over zijn schouder.

Haar hart ging wild tekeer. *Wat gebeurt er?* schreeuwde ze in de stilte van haar hoofd. *Waarom ik? Wat is hij van plan? Waar brengt hij me naartoe?*

Die laatste vraag werd al snel beantwoord. Ze keek langs de donkere broek en de stevige zwarte schoenen van de man naar de grond en zag de flagstones overgaan in zand. Hij liep met haar naar het strand. *Waarom daarheen? Zoekt hij een afgelegen plek waar hij met me kan doen wat hij wil?*

Een paar honderd meter verderop zag ze de contouren van een boot. Haar hart begon nog sneller te bonzen.

Op het strand lag een opblaasbare grijze Zodiac rubberboot. Claire had een panische angst voor open water, vooral voor open zee. Ze had weliswaar een huis met uitzicht op zee, maar dat betekende nog niet dat ze er dol op was om het water op te gaan. Nu kon ze zich niet verweren en moest maar afwachten wat er ging gebeuren.

De man legde haar in de boot, draaide het vaartuig en sleepte de Zodiac de golven in.

Toen de boot loskwam van het zand en begon te drijven, werd ze mis-selijk en kreeg ze braakneigingen, die ze wist te onderdrukken. Het voelde alsof het haar eigen lijf niet meer was. Alsof ze in coma lag en niemand in de gaten had dat ze alles kon zien en horen.

Toen haar belager in de boot stapte en de motor startte, werd haar angst voor de open zee overvleugeld door een andere angst, of beter gezegd een gevoel van gelatenheid – wie deze man ook mocht zijn en wat hij ook van plan was, zeker was dat ze haar man en kinderen nooit weer zou zien.

Zeven mijl zuidelijker voer de Zodiac de St. Simons Sound in. Op het punt waar de beboste landtong eindigde, stroomde een kronkelig riviertje de zee in. De man zette de hoofdmotor uit en schakelde over op een kleinere, stillere motor. Er mochten geen getuigen zijn.

Zijn missie was bijna voltooid. Tegen de tijd dat iemand doorhad dat Claire Marcourt werd vermist, zou het plan al in gang zijn gezet en kon niemand er nog iets aan doen.

Terwijl hij schuin omlaag keek naar de vrouw, pakte hij een weerbesten-dige Iridium-satelliettelefoon en drukte een aantal toetsen in.

Toen er werd opgenomen, zei hij wie hij was.

‘Golf Victor?’ vroeg een mannenstem aan de andere kant van de lijn.

Ze spraken in code en gebruikten het militaire alfabet. Golf stond voor ‘gegijzeld’. Victor voor ‘veiliggesteld’.

‘Inderdaad. Golf Victor.’

‘ID Lima.’ Identificeer locatie.

‘Lima drie,’ zei de man in de Zodiac, ten teken dat hij bij het riviertje was aangekomen.

‘Begrepen. Lima drie,’ antwoordde de stem. ‘Mike Victor.’ Missie voort-zetten.

‘Begrepen. Mike Victor.’

Met die woorden werd het lot van Claire Marcourt bezegeld en kon de rest van de operatie in gang worden gezet.

1

*Lufthansa First Class Lounge
Frankfurt Airport
Duitsland*

Lydia Ryan keek op van haar tablet toen er een drankje voor haar op tafel werd gezet. ‘Ik heb niets besteld,’ zei ze.

‘Dat klopt, mevrouw,’ zei de ober. ‘Het wordt u door die meneer aangeboden.’

Ryan klapte haar tablet dicht en liet haar blik door de strak met chroom en leer ingerichte lounge gaan. Ze zag niemand die naar haar keek. ‘Welke meneer dan?’

Terwijl de ober glimlachte, zei een man die in het gedeelte achter haar zat: ‘Deze meneer.’ Ryan herkende de stem bijna onmiddellijk.

‘Bezwaar als ik erbij kom zitten?’ vroeg hij toen ze zich naar hem had omdraaid.

Voordat ze de kans kreeg iets te zeggen, was de man al overeind gekomen en liep hij met zijn drankje naar haar toe.

Binnen de wereld van de inlichtingendiensten kwam je wel eens beken- den tegen, maar Ryan wist dat dit geen toeval kon zijn. Het feit dat zij Nafi Nasiri, plaatsvervangend hoofd van de inlichtingendienst van Jordanië, hier tegenkwam, moest een reden hebben.

Hij was achter in de veertig, had zwart haar en een verfijnd, aantrekkelijk gezicht. Hij kwam uit een rijke familie die banden had met de Jordaanse koning en had in Engeland en de Verenigde Staten gestudeerd. Hij had een voorliefde voor donkere Italiaanse pakken en glanzende schoenen en droeg nog steeds hetzelfde Patek Philippe-horloge dat Ryan zich van vorige ontmoetingen herinnerde.

‘Fijn om je weer te zien, Lydia,’ zei hij terwijl hij een aktetas neerzette en tegenover haar ging zitten.

‘Een hele tijd geleden, Nafi.’

‘Toch ben je niets veranderd. Je bent nog net zo mooi als altijd.’

Nog steeds dezelfde gladde jongen, dacht ze. Glimlachend schudde ze haar hoofd. ‘Hoe is het met je schouder?’ vroeg ze, om hem voor te zijn.

Hij bracht een hand naar zijn rechterschouder en masseerde die even. ‘Ik heb er veel last van bij weersveranderingen, vooral als er regen op komt is.’

Drie jaar geleden had Nasiri zich op haar geworpen om haar te beschermen toen een zelfmoordterrorist zichzelf opblies. Hij had daarbij rondvliegende granaatscherven in zijn schouder gekregen en bracht de wond sindsdien regelmatig ter sprake om haar een schuldgevoel aan te praten en te proberen haar tussen de lakens te krijgen. ‘Naar voor je. Dan is het maar goed dat je in de woestijn woont, hè?’

Nasiri keek haar lachend aan. Door de jaren heen had hij met heel wat vrouwelijke inlichtingenagenten samengewerkt en hij had ze allemaal uiteindelijk daar gekregen waar hij ze wilde hebben – met uitzondering van Ryan.

Ze was anders dan de andere vrouwen die hij kende. Ze was het oogverblindende product van een Griekse moeder en een Ierse vader. Ze was lang, bijna een meter tachtig, had vol, dik haar, een aristocratisch gezicht en grote, donkergroene ogen. Het feit dat ze hem altijd had weten te weerstaan, maakte zijn verlangen naar haar alleen maar groter.

Ze had in de actieve dienst een naam opgebouwd. Ondanks het feit dat ze nog maar begin dertig was, had ze bij meerdere gelegenheden laten zien dat ze net zo moedig, capabel en gevaarlijk was als haar mannelijke collega’s, wat hij vreselijk sexy vond.

Ryan zag dat hij haar met zijn ogen zat uit te kleden en besloot ter zake te komen. ‘Wat ontzettend toevallig dat jij en ik elkaar hier tegen het lijf lopen.’

Nasiri glimlachte. ‘Ik wilde je spreken.’

‘Dus het is niet het lot dat ons tezamen heeft gebracht?’ zei ze. Ze trok een pruillip.

‘Helaas niet, nee,’ zei hij. Zijn vlotte, amicale houding verdween als sneeuw voor de zon, en hij kwam nu zakelijker en bijna gehaast over. ‘Ga je met me mee naar een plek waar we wat meer privacy hebben?’ ging hij verder. ‘Ik heb een vergaderzaaltje voor ons gereserveerd.’

‘Wat is er aan de hand, Nafi?’

‘Alsjeblieft,’ zei hij. Hij kwam overeind.

‘Ik wilde eigenlijk nog wat gaan eten voordat mijn vliegtuig gaat.’

‘Er staat eten voor je klaar.’

Ryan had geen idee waar dit over ging, maar hij was er zonder meer in geslaagd haar nieuwsgierigheid te prikkelen. ‘Nou, als je al zo veel moeite hebt gedaan, kan een dame moeilijk weigeren.’

Ze pakten hun spullen en liepen naar het zaaltje toe. Eenmaal binnen deed Nasiri de gordijnen dicht, terwijl Ryan haar blik over de uitgestalde etenswaren liet gaan. Ze schepte wat op een bord, en nadat ze de dranken had bekeken, schonk ze een glas mineraalwater in. Wijn was helemaal uit den boze. Ze was zeer op Nasiri gesteld, maar met hem in de buurt bleef het oppassen geblazen. Straks in het vliegtuig kon ze wel een paar glazen wijn nemen. Nu moest ze haar hoofd erbij houden.

Nadat ze was gaan zitten, haar servet op haar schoot had gelegd en een hapje van de gerookte eend had genomen, ging Nasiri tegenover haar zitten en zei plompverloren: ‘Is Jordanië de volgende die aan de beurt is?’

Ze had geen idee waar hij het over had. Ze slikte haar hap door en zei: ‘Pardon?’

‘Is Jordanië nu aan de beurt?’

‘Ik kan je niet volgen. Aan de beurt? Waarvoor?’

‘Kom op, Lydia,’ zei Nasiri. ‘We kennen elkaar goed en hebben samen heel wat meegemaakt. Dit soort spelletjes kunnen we toch wel achterwege laten?’

‘Nafi, niemand speelt hier een spelletje. Je moet wel wat duidelijker zijn. Waar heb je het over?’

Hij bukte zich, haalde een map uit zijn tas en schoof die naar haar toe. ‘Deze foto’s zijn drie dagen geleden gemaakt.’

Nu werd ze écht nieuwsgierig. Ze duwde haar bord aan de kant, trok de map naar zich toe en opende die. Haar reactie – de lucht die ze plotseling uitblies, en het woord ‘Shit’ dat haar sissend ontglipte toen ze de eerste foto zag – was onbedoeld en verre van professioneel.

‘Ik denk dat we allebei weten dat dat voormalige teamgenoten van je zijn.’

Dat was inderdaad het geval. Het CIA-team was gespecialiseerd in het ontwrichten van sociale, politieke en organisatorische structuren in het buitenland. Hun primaire expertise lag in de moslimwereld. Naast het orkestreren van ingewikkelde plots om chaos te creëren binnen organisaties als Al-Qaida, de taliban, Hamas, Al-Shabaab en de Iraanse Revolutionaire Garde, waren ze ook actief geweest in het overbrengen van terroristen naar geheime locaties, terwijl de Verenigde Staten naar de buitenwereld toe deden alsof ze van niets wisten.

In het kader van dat programma, codenaam Eclipse, hadden de teamgenoten alle regels aan hun laars gelapt. Hoe meer grenzen ze overschreden, hoe meer succes ze hadden. Het was een zichzelf versterkend proces, dat als gevolg had dat het team verslaafd raakte aan succes, en net als echte verslaafden hadden ze steeds grotere kicks nodig. Ze zochten steeds grotere doelen en namen steeds grotere risico's. De teamleden dachten dat er nooit meer iets mis kon gaan.

Zo gauw je dat denkt, gaat er ineens van alles mis. Het was begonnen met kleine dingen, met lichte overtredingen van het standaardprotocol, zoals slordigheden bij het opstellen van rapporten of het drinken van alcohol tijdens operaties. Dat groeide uit tot het oneigenlijke gebruik van CIA-spullen, zoals het inzetten van Black Hawk-helikopters om in het Hindu Kush-gebergte op dikhoornschapen te gaan jagen. Op een gegeven moment ontstonden er binnen het team zelfs seksuele relaties.

De naam die deze mannen en vrouwen binnen de wereld van de geheime inlichtingendiensten opbouwden, had weinig meer met de werkelijkheid te maken. Ze waren de absolute favorieten binnen de CIA en werden beschouwd als een mengeling van analytische geesten en revolverhelden. Ze waren niet alleen gaan geloven in hun eigen opgeklopte verhalen, maar hadden ook het idee gekregen dat ze onsterfelijk waren in de bijna dodelijke mist die rond de strijd tegen het terrorisme hing. Ze denderden op een afgrond af zonder dat iemand bij de rem kon. Tot het te laat was en het noodlot toesloeg.

Zonder medeweten van de Italiaanse regering hadden ze in Rome geprobeerd een hooggeplaatst lid van Al-Qaida te ontvoeren. Er was een schietpartij ontstaan. Handlangers van de terrorist hadden het vuur geopend, en uiteindelijk waren er vijf Italianen om het leven gekomen, onder wie twee politieagenten. Het incident betekende het einde van het Eclipse-programma. De teamleden werden ontslagen, allemaal, behalve Lydia Ryan.

'Waar zijn deze foto's genomen?' vroeg ze.

'Op Cyprus.'

'Drie dagen geleden, zei je?'

'Inderdaad,' zei Nasiri. 'De enige die ontbreekt, ben jij.'

'Ik heb niets meer met ze te maken.'

'Maar dat is wel je oude team, toch?' vroeg hij.

'Zeker, maar ze zijn allemaal ontslagen. Dat weet je.'

'Weet ik dat? Daar ben ik niet zo zeker van. Per slot van rekening ben jij niet aan de kant gezet.'

'Dat is wat anders,' vond Ryan.

Nasiri leunde achterover en leek niet overtuigd. ‘O ja? Op welke manier dan?’

‘Ik ben op een gegeven moment aan dat team toegevoegd om de boel een beetje te reguleren. Ze waren heel goed, maar tegelijkertijd gedroegen ze zich als een stelletje cowboys. Je houdt het in Langley niet lang vol als je je niet aan de regels houdt.’

‘Interessant. Ik meen me te herinneren dat je je daar zelf ook schuldig aan hebt gemaakt.’

‘Dat is niet waar,’ zei Ryan verontwaardigd. ‘Wat je je herinnert, is een achterlijk afdelingshoofd van de CIA en een hopeloos naïeve Amerikaanse ambassadeur. Voor alles wat we deden, letterlijk alles, kregen we toestemming, vooral voor de dingen die we voor die twee verborgen hielden. Wat jij en ik doen, is al moeilijk genoeg. Als je eigen club je dan ook nog gaat tegenwerken, wordt het helemaal ondoenlijk.’

Nasiri haalde zijn schouders op. ‘Dat moet ik dan maar van jou aannemen.’

Ze keek hem verbolgen aan. ‘Wat mag dat in godsnaam betekenen?’

‘Dat betekent, m’n beste Lydia, dat ook jij toegeeft dat dat destabilisatieteam van je heel goed was, maar dat iemand desondanks besloot om de tent te sluiten en het hele team op te doeken, dat wil zeggen: het hele team behalve jou. Als ik het wel heb, kreeg je zelfs promotie. Je bent tegenwoordig toch *case officer*?’

Ryan keek op haar horloge en zei: ‘Als dit hele verhaal nog ergens naartoe gaat, Nafi, zou ik zeggen: kom ter zake.’

‘Het punt is dat dat hele team van jou, zonder jouw “regulerende” aanwezigheid, drie dagen geleden op Cyprus is gesignaleerd. Ze hebben daar twee mensen gesproken waar ze in mijn land nogal zenuwachtig van worden.’

‘Deze twee?’ vroeg ze, terwijl ze een van de foto’s aanwees. ‘Wie zijn dat?’

‘Hooggeplaatste leden van de Jordaanse Moslimbroederschap.’

Plotseling begon haar iets te dagen. ‘Wacht eens even. Denk je dat de Verenigde Staten de regering van Jordanië ten val willen brengen?’

Nasiri hief zijn handen en hield zijn hoofd schuin. ‘Als je in onze schoenen stond, terwijl in de omringende landen de ene na de andere regering omvalt, wat zou jij dan denken?’

‘Ik denk dat een land als Jordanië voldoende vertrouwen in zijn bondgenoten zou moeten hebben. Dat denk ik.’

De Jordaniër boog zich naar haar toe en herhaalde zijn vraag. ‘Wordt Jordanië het volgende land in het Midden-Oosten dat ten prooi valt aan een revolutie?’

‘Er zijn tal van redenen te verzinnen waarom die ontmoeting op Cyprus plaatsvond.’

‘Meen je dat?’ zei hij. Hij bukte zich en haalde nog twee mappen uit zijn tas. Hij hield ze een stukje boven de tafel en liet ze toen vallen. ‘En zijn dat dezelfde redenen, of juist niet, waarom jouw team ook in Egypte en Libië is gesignaleerd vlak voordat daar het staatshoofd werd verdreven?’

Ze wilde nogmaals benadrukken dat het niet háár team was, maar ze was zo overdonderd door zijn opmerkingen dat ze geen woord kon uitbrengen. De Amerikanen die op die foto’s stonden, waren niet alleen door de CIA aan de kant gezet, maar hadden ook nog eens een gitzwarte reputatie. Waar ging dit in godsnaam over?

Lydia Ryan was goed in het inschatten van mensen, en ze was ervan overtuigd dat Nafi Nasiri geen moment aan de juistheid van deze informatie twijfelde. Dat betekende dat ook zijn baas er zeker van was, en de koning van Jordanië waarschijnlijk ook. Anders zou Nafi hier niet naartoe zijn gekomen om haar hiermee te confronteren.

‘Ik weet niet wat ik moet zeggen,’ bracht ze uiteindelijk uit.

De Jordaniër schoof de twee mappen naar haar toe. ‘Beloof me dat je deze dossiers leest.’

‘Natuurlijk, maar...’

‘En dat ik antwoorden van je krijg.’

‘Ik kan je niets beloven, Nafi.’

Nasiri keek haar met een onpeilbare blik aan. Hij bukte zich en haalde een laatste map uit zijn tas, zonder die open te doen en zonder die naar haar toe te schuiven. Hij hield het dossier vast, met zijn wijsvinger tikkend op het omslag.

‘Sorry dat ik dit moet doen,’ zei hij uiteindelijk.

‘Sorry? Waarvoor?’

‘Je zult begrijpen dat we elke bedreiging voor het voortbestaan van het koninkrijk Jordanië serieus moeten nemen.’

Er lag nu een andere toon in zijn stem, en dat zinde haar maar niets. ‘Wat staat er in dat dossier, Nafi?’

De Jordaniër deed de map een stukje open, net ver genoeg om erin te kunnen kijken. Vanaf de plek waar ze zat, bleef de inhoud verborgen.

‘De afgelopen winter hebben we een terroristische cel geïnfiltreerd die zich bezighield met het overbrengen van bommenmakers, explosieven en martelaren naar Syrië, via Libanon. Toen onze agent die cel had geïnfiltreerd, hoorde hij dat er vergevorderde plannen waren om de Verenigde Staten aan te vallen.’

Ryan zette grote ogen op. ‘Je weet dat er een aanslag op de Verenigde

Staten gepland wordt en daar kom je nu pas mee? Geef dat dossier. Ik wil zien wat erin staat.'

Nasiri schudde zijn hoofd. 'We houden de situatie in de peiling.'

'Je houdt de situatie in de peiling? Hou nou toch op, zeg,' briepte ze. 'Zal ik je eens wat vertellen, Nafi? Je kunt de pot op met die peiling van je. Zulke informatie mag je niet voor jezelf houden.'

'We wilden er pas mee komen als we er honderd procent zeker van waren.'

'Dit is pure chantage. Het koninkrijk Jordanië chanteert de Verenigde Staten. Dat is precies wat hier aan de hand is. Je bent niet van plan mij te geven wat ik wil tot jij krijgt wat jij wilt.'

De Jordaniër stopte het dossier terug in zijn tas en stond op.

Ryan kookte van woede. Ze wist dat ze haar emoties niet langer onder controle had en dat dat een slechte zaak was, maar ze kon er niets aan doen. 'Je hebt me nog geen greintje bewijs gegeven. Waarom denk je dat mijn superieuren je zomaar zullen geloven?'

Nasiri draaide zich fronsend om toen hij bij de deur was. 'Ik denk dat een land als Amerika voldoende vertrouwen in zijn bondgenoten zou moeten hebben. Dat denk ik. Een prettige reis verder, Lydia.'

Met die woorden liep de Jordaniër de vergaderzaal uit, de CIA opzadelend met een nachtmerrie over een vermeende terroristische aanslag, zonder dat het ook maar enigszins duidelijk was hoe die voorkomen kon worden.